

развитіе на дѣтинство-то. Едничкый-тъ въпросъ който трѣбва да ны занимава е, да ли сърдце-то е сега посвячено на Бога и на служеніе-то му, или не? Имало ли е промѣненіе на характера или на гражданство-то? Исчезнали ли ся грѣхове-тъ съ които бѣ обрѣмененъ? Знае ли челоуѣкъ-тъ че едно промѣненіе — едно духовно промѣненіе — дѣйствително е станало? Душа-та пробудила ли ся е къмъ своето достоинство? Ако е така, то е достаточно. Челоуѣкъ-тъ ся е обърналъ къмъ Бога. Съсь не обозначено врѣме, “безъ формѣ която да гозначи, безъ шепнуваніе да го прогласи прѣдъ свѣта, ще има радость на небе-то.”

Но не трѣбва ли това промѣненіе, ако е коренно, да бѣде прѣдварително придружено съсь голѣмо измѣчваніе на ума, или смущеніе на сърдце-то и разума, и съсь едниѣ потрѣсяющѣ радость, която възсъздава свѣта, прѣзь и тутакси слѣдъ обращеніе-то? Тѣзи опытности могатъ да ся случать или и да не ся случѣтъ. Тѣ зависѣтъ отъ тѣлосложеніе-то на челоуѣка и отъ понапрѣшный-тъ му животъ. Разбойникъ-тъ въспрѣнъ чрѣзь Божій-тъ духъ, въ врѣме на извършваніе убійство, ще има, вѣроятно една мѣчителнѣ опытность. Тя ще съвсѣмъ да различава отъ опытность-тъ на невинното дѣте що умира отъ гладъ по край пѣть-тъ.